

‘Niet vrolijk, wel lief en hartverwarmend’

De wortels van zangeres Delouise liggen in Breda. De komende weken komt ze daar, met de ukelele en het mooie album *Lay Low* op zak, weer twee keer optreden.

door Willem Jongeneelen

Delouise heet in werkelijkheid Wies Peeters. Die achternaam kan bij muzikliefhebbers in Breda en omstreken een belletje doen rinkelen. Haar vader is namelijk Joep Peeters, muzikant, bandleider en tevens bekend als oud-voorzitter van het Jazz Festival Breda.

Muziek maken was in huize Peeters even normaal als het smeren van een boterham met pindakaas. Niet alleen voor Wies, ook voor haar zussen Chris en San.

„Er werd veel samen gezongen en er zat altijd wel iemand achter de piano. We wisselden vaak van instrument. Het ging vanzelf, want er was vooral ook altijd veel lol. Zelfs het afwassen was altijd een feest.”

De drie dames zingen nog altijd samen, alleen wat minder frequent.

Wies: „Waar andere families op zondagmiddag in het bos gaan lopen, gingen wij als The Peeters Sisters optreden. Met pa achter de piano in het begeleidende orkest. We hebben ook regelmatig op het Jazzfestival in Breda gezongen, in speciale shows in het

teken van Fats Domino of The Beatles. Maar we zongen ook meer jazzy dingen en songs in de stijl van The Andrew Sisters. Chris heeft ook voor een carrière in de muziek gekozen. Onze stemmen kennen veel gelijkenissen. Zij koos voor de jazzkant, daar waar ik pop maak. De benadering is dus anders.”

Het met de ukelele als dragend instrument vervaardigde album *Lay Low* is niet het debuut van de nu 30-jarige Wies Peeters. In 2008 was er al *Delivery In A Fortnight*. Toen opereerde ze nog onder de naam Wies, bezat haar muziek meer rockende gitaren en was er zelfs een cover van de song *Happy* van The Rolling Stones. De rock-'n-roll op dat album leverde haar een reeks optredens in voorprogramma's van Beth Hart, Kane en Di-Rect op. Op *Lay Low* is er vooral ruimte voor kleinere liedjes, folk, een paar wat donkerder gekleurde ballades en een bluesnummer. De al elf jaar in Rotterdam wonende Wies doopte zich niet alleen om tot Delouise, ze onderging ook in muzikaal opzicht een lichte metamorfose. De sfeer in haar liedjes roepen nu ook associaties op met artiesten als Joan As Police Woman, Lucinda Williams en Bonnie Raitt.

„Na de release van mijn debuut ben ik meteen door gaan schrijven. Dat werk rockte feitelijk nog veel meer en was in eerste instantie nog steviger. Ik vond geen label, besloot de songs niet uit te brengen en vond dat ik te veel in hetzelfde bleef hangen.”

Ze verklaart vervolgens haar mojo een tijdje kwijt geweest te zijn. Dat deed haar, een paar jaar, nadat ze het conservatorium afgerond had, voor een periode naar com-

pleet iets anders uitwijken. „Samen met een vriendin ben ik in Rotterdam een winkel begonnen: Rock 'n Rommel. Eerst in Crooswijk bij me om de hoek, later in Schiedam in een prachtige oude bioscoop die we van de gemeente tijdelijk ter beschikking kregen. Een winkel met muziek, kunst en kleding. Veel kleuren. Het was erg leuk om te doen, ook al waren we geen grote ondernemers. Het draaide niet om geld verdienen. Ik ben uiteindelijk in die winkel opnieuw liedjes gaan schrijven. Die werden eerlijker, naar mezelf toe. Ik heb me meer uitgediept, als songschrijver. In de songs van mijn eerste album zat nog niet alles. Ik zat toen nog in een ei. Nu ben ik daar uitgekropen.”

Dat laatste noemt Wies een van de voordelen van het ouder worden. Toch spoken er tegelijkertijd ook twijfels in haar hoofd of ze wellicht niet minder relevant wordt, als niet-twintiger in de muziekwereld.

„Het moet natuurlijk niet uitmaken. Gelukkig merk ik dat het publiek dat nu naar me komt kijken ongeveer dezelfde leeftijd bezit dan ik. Dat is fijn. Mijn sound is anders, de liedjes zijn dat niet eens zozeer. Onze winkel zat tegenover het Ukelele Paradijs en daar ging ik regelmatig langs. Het kleine instrument bleek een ontdekking. De stemming ervan werkt heel goed voor mijn stem. Die zit namelijk niet in mijn zanggebied. De akkoorden blijven open. Met de ukelele kan ik meer met melodieën en sfeer spelen. Ik bespeel het niet als het lullige instrument, waar het weleens voor wordt versleten. Ik benader het op een heel andere

“ De ukelele bleek een ontdekking. De klank ervan werkt heel goed voor mijn stem

Wies Peeters

manier.”

De winkel bestaat niet meer. Het tijdelijke contract was verlopen. Rock 'n Rommel is nu nog alleen de naam van haar eigen platenlabel.

„De plaat was rond het sluiten van de winkel bijna klaar. Ik wilde weer helemaal voor de muziek gaan. Ik ga voor de langere adem, want ik wil veel meer laten horen dat ik er ben. Ik voel me muzikaal nu op de goede plek zitten. De winkel moest wijken, want ik werk ook nog op de afdeling pop, jazz en wereldmuziek op het conservatorium en er zitten nog steeds niet meer uren in een week.”

In De Kleine Wereld in Breda treedt ze met alleen gitarist Maarten Ouweneel (uit de band van Dennis Kolen) op, in Mezz, ook in haar geboortestad, is tevens Ingmar Spaaij (uit de groep van Alexander Mckenzie) met zijn gitaar en harmonium van de partij.

„We zijn geweldig op elkaar ingespeeld. Er zal een enkele keer ook wel weer een beetje gerockt worden, want op een podium blijf ik dat erg lekker vinden. De kleinere liedjes van *Lay Low* vertellen dit keer echter het grotere verhaal. Er zit heimwee in, vooral naar de liefde. *Like Blood Through Your Veins* schreef ik toen mijn vriend voor langere tijd op tournee was. Ik wist even niet goed hoe ik hem moest zeggen dat ik hoopte dat hij aan mij bleef denken. Ik kan soms in liedjes beter zeggen wat ik vind en dat lied is daar een mooi voorbeeld van. En het werkte; de boodschap kwam aan. Het lied klinkt niet heel vrolijk, het is wel lief en hartverwarmend.”

De cd 'Lay Low' is uit via Rock 'n Rommel/Coast to Coast. Delouise speelt 26 januari in De Kleine Wereld en 16 februari in Mezz, allebei in Breda. Info: www.delouisemusic.com